

Sygn. akt VIII Ka 2/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Aneta Chardziejko

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2015 r. sprawy G. G. obwinionego o czyny z art. 97 k.w. w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym, 97 k.w. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 3 ustawy prawo o ruchu drogowym, art. 92§2 k.w. i art. 92§1 k.w. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Sokółce z dnia 7 października 2014 r. (sygn. akt II W 397/14):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200-zł. (dwustu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50-zł. (pięćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

G. G. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 12 marca 2014 roku około godziny 19:15 w S. na ulicy (...) kierował samochodem osobowym marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i nie korzystał z wymaganych przepisami pasów bezpieczeństwa, tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym,

II. w miejscu, czasie i okolicznościach jak w pkt 1 przewoził pasażera, który nie korzystał z wymaganych przepisami pasów bezpieczeństwa, tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. art. 45 ust. 2 pkt 3 ustawy prawo o ruchu drogowym,

III. w miejscu, czasie i okolicznościach jak w pkt 1 w celu uniknięcia kontroli nie zastosował się do sygnału, osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego, nakazującego zatrzymanie pojazdu, tj. o czyn z art. 92§2 k.w.,

IV. w dniu 12 marca 2014 roku około godziny 19:15 w S. na ulicy (...) kierował samochodem osobowym marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku B2 „zakaz wjazdu”, tj. o czyn z art. 92§1 k.w.,

V. w miejscu, czasie i okolicznościach jak w pkt 4 nie stosował się do poleceń osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego, tj. o czyn z art. 92§1 k.w.

Sąd Rejonowy w Sokółce wyrokiem z dnia 7 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt II W 397/14:

1. Uznał obwinionego G. G. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i za to skazał go:

- za czyn I na mocy art. 97 k.w. w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym,

- za czyn II na mocy art. 97 k.w. w zw. art. 45 ust. 2 pkt 3 ustawy prawo o ruchu drogowym,

- za czyn III na mocy art. 92§2 k.w.,

- za czyny IV i V na mocy art. 92§1 k.w.

i za te czyny na mocy art. 92§2 k.w. w zw. z art. 9§2 k.w. wymierzył mu łącznie karę 2.000 (dwóch tysięcy) złotych grzywny.

2. Zwolnił obwinionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 103§2 k.p.k. zaskarżył w punkcie 1 sentencji obrońca obwinionego zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia przez przyjęcie, iż obwiniony G. G. krytycznego dnia tj. 12 marca 2014 r. prowadząc w S. samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) naruszył przepisy Kodeksu Wykroczeń i Ustawy prawo o ruchu drogowym opisane w punkcie 1-V sentencji wyroku w sytuacji, gdy zebrane w sprawie dowody nie są przekonujące i dostateczne do uznania jego winy;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę dowodów osobowych w sprawie przez przyjęcie, za wiarygodne zeznań interweniujących policjantów S. T. i M. I. oraz S. G., a odmowę tego waloru zeznaniom świadków potwierdzających wersję obwinionego tj. M. i H. G. oraz L. M..

Na tej podstawie wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie obwinionego, bądź

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z uwzględnieniem kosztów postępowania za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew wywodom apelującego kontrola instancyjna nie potwierdziła, by postępowanie w niniejszej sprawie było obciążone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. Przeprowadził wszystkie niezbędne w sprawie dowody. Ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównego materiału dowodowego (art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.). Ponadto swoje stanowisko w sposób należyty uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując przy tym fakty, które uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w.).

Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz argumenty na ich poparcie są de facto wynikiem odmiennej oceny dowodów i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Apelujący ma oczywiście prawo do własnej oceny materiału dowodowego, nie oznacza to jednak automatycznie wadliwości oceny sądowej. Wręcz przeciwnie, skuteczne zanegowanie ustaleń sądowych możliwe jest jedynie wówczas, gdy apelujący wykaże jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I instancji w przeprowadzonej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Zarzut ten jest słuszny zwłaszcza wówczas, gdy oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający nie odpowiadają regułom logicznego rozumowania. Apelujący ograniczając się do przedstawienia własnej wersji zdarzeń, notabene sprzecznej z innymi dowodami, nie zawarł w apelacji tego rodzaju zarzutów.

Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku odniósł się do wszystkich zagadnień podnoszonych w apelacji. Okoliczność ta zwalnia Sąd Okręgowy od odnoszenia się w szerszym zakresie do zarzutów apelacyjnych, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem poglądów przedstawionych przez Sąd I instancji (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2003 r., sygn. akt III KK 108/02, Lex nr 81194). W tym miejscu podkreślić jedynie należy, że wyjaśnienia obwinionego G. G. złożone na etapie postępowania wyjaśniającego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych

mu czynów, znajdują pełne potwierdzenie w zeznaniach (notabene spójnych, logicznych i konsekwentnych) naocznych świadków zdarzenia, tj. policjantów S. T. i M. I. oraz S. G..

Argumenty apelującego, że funkcjonariusze policji nie mogli widzieć, jak obwiniony przesiadał się z fotela kierowcy na tylne siedzenie, że jest to niemożliwe z uwagi na wzrost obwinionego oraz, że wiarygodność S. G. podważa fakt, iż to on był właścicielem pojazdu i przewoził w nim narkotyki, są wyrazem odmiennej oceny tychże dowodów i tym samym nie mogą mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Apelujący opierając się na wyjaśnieniach obwinionego złożonych podczas rozprawy zdaje się nie dostrzegać tego, że są one nie tylko ewidentnie sprzeczne z zeznaniami w/w świadków, a nadto powody zmiany zeznań są nielogiczne. Nie sposób bowiem uznać, że G. G. przesłuchiwany w dniu 13 marca 2014 r. (o godzinie 13:00), tj. następnego dnia po przedmiotowych zdarzeniach nie był zdolny – jak podnosi apelujący – do logicznego rozumowania i oceny sytuacji.

Dodać przy tym trzeba, że jak słusznie podkreślił Sąd I instancji, wyjaśnienia obwinionego złożone podczas rozprawy nie wskazują, że jest on przekonany o swej niewinności. Jak bowiem podał, z uwagi na spożytą uprzedniego dnia znaczna ilość alkoholu nie pamięta przebiegu zdarzenia. Swoje przypuszczenia oparł jedynie na zasłyszanej informacji, iż w chwili zastosowania wobec niego przymusu znajdował się na tylnym siedzeniu pojazdu.

Końcowo stwierdzić należy, że nie budzi zastrzeżeń sądowa ocena zeznań świadków M. G. (1), M. G. (2) i H. G. (na marginesie, Sąd I instancji – wbrew stanowisku apelującego – dokonał oceny zeznań H. G. na okoliczność jej rozmowy z S. G., vide k. 4v), notabene nie będących świadkami inkryminowanych zdarzeń.

Reasumując, ustalenia faktyczne Sądu I instancji, podobnie jak nie kontrowersyjna kwalifikacja prawna przypisanych obwinionemu czynów nie budzą wątpliwości.

Zastrzeżeń nie budzi też wymiar orzeczonej wobec obwinionego kary. Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, o których mowa w art. 33§1 i 2 k.w., w tym wielość inkryminowanych zachowań, stopień społecznej szkodliwości czynów, sytuację materialną obwinionego oraz cele kary. W tych okolicznościach grzywna w wymiarze 2.000-zł. mieści się w granicach sądowego uznania i z całą pewnością nie jest rażąco surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków (Dz. U. Nr 118 , poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).